

NÁŠ DRUHÝ TRANSPORT - 9.3.2013 – Galgos del Sol

Tentokrát byl můj odjezd z domova docela komplikovaný, protože moje chrtí holky Amy a Olympia jeli přespat ke smečce Jitul. Holky dostaly vycházkové obojky, ale zatím co se Oly zvědavě vydala k autu, Amy se otočila a vrátila se do pelíšku ke kamnům. Naložila jsem Oly, jenže než se mi podařilo přesvědčit Amy, že to myslím vážně a že v 22:00 opravdu někam jedeme, tak Oly zase vystoupila, a do auta se mi narvalo duo šiperka. Dvě šiperky v autě si představte asi tak jako ty slavné tučňáky z filmu Madagaskar při pilotování letadka. Takže

šiperák Geoffrey seděl za volantem a parťáčka Daphne nadšeně hopsala po sedadle spolujezdce. Po dobrých 20 minutách nakládání a vykládání chlupáčů semi podařilo docílit stavu, kdy se na palubě nacházela jen Amy a Oly a vyrazila jsem k Jitul, kde jsem holky vyložila (k šoku malé Cynthi, která Oly bytostně nesnáší), a po 01:00 jsem měla na palubě kopilotku Monču a už jsme frčeli směrem Wiesbaden.

Na cestě jsem dostala chuť na louhovaný preclík s máslem, na jedné benzínce je mají moc moc dobré. Jenže se ukázalo, že kupovat preclíky v noci není radno, neb preclík byl jako podešev a tudíž spíš vhodný jako sebeobranná zbraň než jako svačina. Až na toto velké zklamání cesta proběhla bez problémů a na místo předání jsme dorazily docela s předstihem.

Transport přijel bez nějakého významného zpoždění a i když máme s řidičem Klausem dohodu, že naši psi jdou ven jako poslední, tak tentokrát Klaus jako první vyložil Bellu. Při pohledu na ní mi bylo jasné, proč, chuděra Bella byla totálně mimo a být to ženská, tak bych řekla, že má hysterický záchvat. Nic nepomáhalo... náruč, chování, hlazení, angličtina, moje lámaná španělština..... Bella byla mimo. Klaus mezi tím vyložil Molly, ta byla v pohodě a hned s Mončou odešla čurat, zatím co já jsem se modlila, aby se mi Bella nevysmekla, a čekala, až Klaus najde pasy. Což se Klausovy jako na schvál nedařilo, navíc tam byl ještě jeden starší, dost nepříjemný pán, který mě načal strkat na stranu, s komentářem že si musí vyfotit svého psa. To, že se snažím zkrotit svého psa, ho moc nezajímalo. Ale naštěstí Klaus pasy přece jenom našel, já popadla Bellu do náruče a šoupla jí do auta za Molly, nechtěla jsem riskovat vysmeknutí. Jelikož Klaus zastavil hned za mým autem, tak jsem se musela jet otočit kousek dál a když jsme se vraceli, a jeli kolem transportu, tak ve mně hrklo..... mezi tím přijela policie a všechno začala kontrolovat. Ne že by transport byl něco ilegálního, psi jezdí očkovaní, čipovaní a vybavení pasem, a Klaus má svoje auto patřičně vybavené, ale přece jenom setkání s policií prostě příjemné není.

Někteří chlupáči na cestě do Prahy chrní jako zabítí, někteří leží a opočívají, pak tu jsou borci jako Pandorka, kteří nečetli bezpečnostní manuál a rvou se dopředu sít' nesít', dále navigátoři jako moje Oly, kteří mi hodí čenich na levé rameno a jsou schopni mi celou cestu funět do ucha, a pak tu jsou dispečeri, kteří sledují provoz, stěrače a světla. To je velmi zábavné, protože ti pak sedí jako kdyby spolkli pravítko, uši jako radary a snaží se postřehnout všechno kolem, jak stěrač zadního okna, tak projíždějící auta. Belluše to bylo všechno jedno, zalehla a spala. Ale z Molly se vyklubal dispečer jako fík a hlavně jí fascinoval zadní stěrač.

Cesta do Prahy utekla rychle, a Belluška zapomněla na veškeré útrapy, jakmile spatřila svou mamínu. Jako by věděla, že to je mamina. Jako vždy při příjezdu nastalo ňufání a mazlení a focení, mezi tím se podepisovaly smlouvy, a jakmile byla děvčata na cestě domu, tak jsem naložila svou vlastní smečku a vyrazily jsme domů. Další další dva hafani v bezpečí.... ☺

Děkujeme za přízeň,

Mon